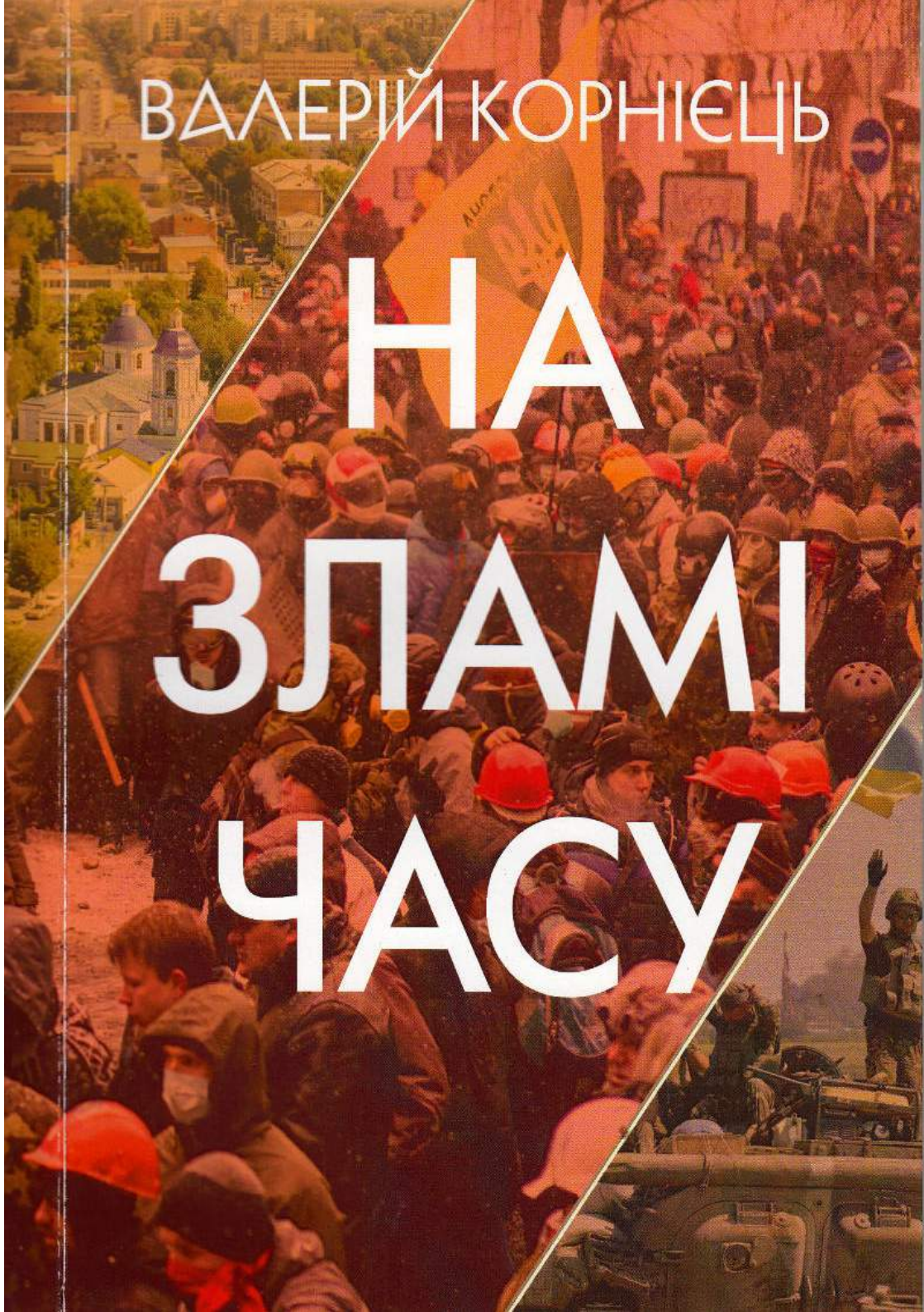

ВАЛЕРІЙ КОРНІЄЦЬ

НА ЗЛАМІ ЧАСУ

ВАЛЕРІЙ КОРНІЄЦЬ

НА ЗЛАМІ ЧАСУ

Кропивницький
Центрально-Українське видавництво
2017

ББК 84(4УКР) 6-5
УДК 82-1

К 15

Корнієць В.П.

К 15 На зламі часу [Текст] / Валерій Корнієць – Кропивницький: Центрально-Українське видавництво. – 2017. – 98 с.

ISBN 978-966-130-118-3

У новій поетичній збірці автора – його роздуми про те, як на зламі часу – у надскладний період життя нашого і нашої країни – зберегти свою душу, цілісність, любов, надію, врешті – свою віру в краще прийдешне.

Як і в попередніх книжках, авторське слово емоційне, образне, ліричне і зворушливе.

ББК 84(4УКР) 6-5

УДК 82-1

ISBN 978-966-130-118-3

© Валерій Корнієць, 2017

© Центрально-Українське видавництво, 2017

I. КОВТОК НАДІЇ

*Йде злам часу.
Його хода неznана.
Та є любов
одвічна і незламна.*

НА ЗЛАМІ ЧАСУ

В життя, як вибух, час приходить
Рішучих і болючих змін:
Так по весні нестримні води
Ламають кригу у зими.

Та лід і сніг встають ще дужче,
Неначе лицарі в броні –
Минулий час і час грядущий
В жорстокій сходяться борні.
І вже не кригу – людські душі
Зламати можна в тій війні.

І вже не Бог дорогу вкаже,
А людоджерів воля зла –
І запанує сила вража,
Що, як гадюка, в дім вповзла.

А часу треба мудрий важіль,
Свята мета, а не азарт...

Історики нам потім скажуть:
Це крок вперед, чи крок назад,
Чи в ті, що треба, сани сіли
І вибрали надійну трасу...
Дай, Боже, мужності і сили
Не схибити на зламі часу.

КАРА БОЖА

Спалахнуло вогнем і згасло,
У душі опаливши очі –
І на сірім похмур'ї гаслом
Запалали слова пророчі:

«Не вбивай, не кради! Не треба
Плюндрувати гріхами душу.
Сину мій, зупинись, бо в тебе
Я її відібрати мушу».

Тільки ми –
                                у обіймах ночі:
Розірвати їх
                                неспроможні,
І не бачимо
                                слів пророчих,
І не чуємо
                                голос Божий.

Буде ранок.
                                Прозріння буде,
Бо воно
                                не прийти
  не може –

І заплачемо,
                                б'ючи в груди:
«За що нам
                                впала кара Божа?»

І сльозами полємо доли,
Ті, що кров'ю полити встигли:
Може, нам подарує доля
На тих долах колосся стигле?

06.03.2015 р.

ОПУДАЛА

Обплутала ніч,
  обплутала,
Занурила
  у пітьму...
Вдивляються в небо
  опудала,
Шукають,
  молитись кому.

Стоять,
  наче річ непотрібна,
Меж інших таких речей –
І сльози,
  як роси дрібні,
Течуть
  із незрячих очей.

А вітер кусає
  холодом
І одяг порвав
  на шмаття...
Не вижити взимку
  голому,
Та й нашо таке життя?..

А зорі,
  убиті іудами,
Лягають
  щодня
  на хрести...
Стоять на городах
  опудала,
Бо втратили
  розум і стид...

26.01.2016 р.

ЧОРНА МЕЖА

Вбралися в роси
Стигли покоси,
Ждуть косарів.
Треба до праці
Дружньо зібратись
Ще на зорі.

Трави схилились,
Смутком умились –
Хлопці не йдуть.
Степом ковильним
Вітер, як хвилі,
Гонить біду.

Кличе лелека,
Тільки далеко
Хлопці лежать:
Випила сили,
Вік їх скосила
Чорна межа.

* * *

Полягли серпневі сполохи
Вздовж снарядної ріллі.
Похилили сумно соняхи
Вшент посічені брилі.

Син не вернеться до матері.
Сонце вкрила чорна лють.
День і ніч громи гарматові
Металеву зливу ллють.

І гіркими плаче росами
Кожен кушик полину...
Боже, ми щедрот не просимо,
Тільки зупини війну.

СТАРИЙ ЛЕЛЕКА

В життя злітаєш
                    світанком раннім,
Не завжди небо
                    безхмарно синє.
Та є надія,
                    і є кохання –
Приніс лелека
                    в дарунок сина.
А доля – поле.
                    Усе бувало:
Громи гриміли,
                    літали круки.
Та знову радість
                    мій дім вітала –
Приніс лелека
                    мені онуків.
Весна і літо
                    пішли далеко.
Зима шепоче:
                    «Пожив – і досить».
Душа не згодна:
                    любов-лелека
Моїм онукам
                    малят приносить.
На кладовищі
                    хай постіль стелють,
Та знову чую
                    знайомий клекіт:
Мене не стане,
                    та до оселі
Шлях не забуде
                    старий лелека.
І не зупинять
                    біг колішатка
Моїх нащадків
                    вже їх нащадки.

ОСІННІЙ СУМ

Вже не стелиться трава
У степах зеленим шовком.
Клена буйна голова
Розгубила гриву жовклу.

Вітром листя намело,
Небо сіре, а не синє...
Без надії на тепло
Поринаю в сум осінній.

БОГ ПРОСТИТЬ

На цвинтарі дідок похилий.
Стривожив тишу птаха крик –
І спомини прийшли, як хвилі
Колишніх радощів і кривд.

Згадалась стежка до дороги,
Де в лузі літньої пори
Йому, малому, мила ноги
Роса на вранішній зорі.

Згадав тепло старої хати,
У пічці яриться вогонь...
На цвинтарі сплять батько й мати –
Не дочекалися його...

Тягар років лежить на плечах,
А з радощів зосталась та,
Коли дорослі і малеча
Зайдуть до нього на свята...

Стоїть, мовчить дідок похилий.
Як ніж, застряг у серці стид,
Неначе він почув з могили:
«Не плач, синочку, Бог простить».

ГРУДЕНЬ

Грудень, грудень –
Вітер в груди.
Змерзлими грудками
Бездоріжжя
Долю ріже
Довгими роками.

Небо сіре.
Вогко. Сиро.
Хоч би снігу трохи.
Розум, сили
Посірили
В сірості епохи.

Стали зорі
Непрозорі –
Мерехтять лякливо.
Треба, брате,
Обирати
Чи мороз, чи зливу.

Хто ж вам, друзі,
Зір ваш звузив,
Ліг більмом на очі?
Чом вам, дужим,
Ваші душі
Крутять поторочі?

Не годиться
В серці криця,
А в душі байдужість.
Просинайтесь,
Піднімайтесь!
Де ж бо наша мужність?!

23.12.2015 р.

ЗАВІРЮХА

Налетіла завірюха,
Як розбійниця з діброви.
Заліпила ніс і вуха,
Стала стріхою на бровах.

А мороз – дзвінкий, веселий,
Та настирний і зубастий –
Так і рветься до оселі,
Щоб тепло останнє вкрасти.

Зупинися, завірюхо!
За що ти мене лінчуєш?
Та вона свистить, не слуха.
Може, й слуха, та не чує.

ЛІТНІ ЛЮДИ

Небо сірою габою
Вкрите. Студить землю лютий.
Вже давно про нас з тобою
Хтось та й скаже: літні люди.

Загубились наші квітні.
Осінь вже з зимою в змові.
Ну які ми, в біса, літні?
Ми з тобою вже зимові.

Не зігріє хату груба.
Сніг глибокий не розтане.
Притулись до мене, люба, –
Я віддам тепло останнє.

КРИЛАТІ СНИ

Йде весна... Скоро дні
Забують ясні,
Та сьогодні ще хмарно.
Хочуть льоду пласти
По калюжах повзти,
Тільки спроби ці марні.

Гей, Явдохо, жбурляй
Мокрий мотлох зими
І січи підвіконня –
Та минуле здаля
Повернути на мить
Не вдалося нікому.

Ніч ніяк не мине.
Знову я не засну,
Бо думки не стриножу.
Повернути мене
В нашу давню весну
Тільки спогади можуть.

Згадко, стій! Відпусти.
Дай пірнути у сни,
Повернутись у мрію,
Бо мене донести
Із зими до весни
Сни крилаті зуміють.

Там, з'явившись на світ,
Перших пролісків цвіт
Майорить, як знамено.
В тих замріяних снах
Йде квітуча весна...
Йде – але не до мене.

* * *

Весни крилаті теплі дні,
Ще не оговтавшись з дороги,
Зими ламають крижані,
Такі уперті, руки й ноги.

Ні, не на показ цей парад:
Є у весни своя турбота –
І без підказок і порад
Вона вершить свою роботу.

Весняні подихи стрімкі,
Затримки жодної не буде –
І змиють впевнено струмки
Всі залишки брехні і бруду.

* * *

*«Так, скіфи ми
з розкосими очима»*

О. Блок

О, Боже, Боже!
Це ж брехня злочинна!
Дивлюсь в люстерко,
сумно суплю брови:
Невже я скіф
з розкосими очима,
Готовий вбити
і напитись крові?
Навіщо ж звіра
породила мати?
О, Боже,
подаруй мені терпіння,
Щоб зміг я
остаточно з'ясувати,
Як світу
дарували ми
Трипілля.

ПОВЕРНЕННЯ

Летять лелеки
з вирію додому,
Та стрічний вітер
крила їх судомить.
У рідний край
вертаючись здалека,
Стомився зовсім
молодий лелека.

Йому назустріч
руки простягає
Верба старенька
над ставком край гаю:
«Тримайся, синку,
долети до хати,
Де народився,
де почав літати.

Тут все твоє:
цей гай, степи і небо.
Тримайся, синку!
Долетіти треба,
Щоб в колесі,
на стовбурі піднятій,
З'явилися
твої лелеченята...»

І доля знов
життям наповнить глеки,
Допоки
повертаються
лелеки.

* * *

Берегтися? Досить!
Хай життя підносить
Келих аж по вінця,
Бо в моєму віці
Кожен день – як рік,
Кожен рік – як вік...
Що життя підносить,
Вип'ю все – і досить.

СІРІСТЬ

Сіре небо. Сірі віти
Сірим мороком повиті.
Сірий шлях, і сірий вітер.
Сірий сум повзе по світу.

Що ж ти, небо, посірило,
Сірим смутком землю вкрило?
Не в подобу це мені –
Вік дожити в сірині.

Сірість стиха сумом хлипа,
Сірим оком сумно кліпа.
Та візьму я смолоскипа,
Щиро Богу помолюсь –
В небі зорі запалю.

Хай вони розгонять сірість
І пробудять в душах ширість,
Щоб ні ми, ні наші діти
Не сірили в сірім світі.

25.03.2016 р.

* * *

У вишиванку
                                не вберуся
І, мабуть, вже не буду мати:
Її не вишила бабуся
І вчасно не придбала мати.

Життя
                                воєнне й повоєнне
Солодким
                                не було для мене.
А зараз
                                так ціна стрибає,
Що і хотів –
                                та не придбаю.

Отож і далі
                                мушу жити
Не вишитим
                                і не розшитим...

Та мрію
                                я спіймав у руки,
Бо вишиванки
                                є в онуків.
Дай, Боже,
                                вишиванки ті
Їм шастя
                                вишиють в житті.

* * *

То не біда, що занедужав:
Прийшла хвороба – і втече.
Біда – коли людська байдужість
Морозом душу обпече.

СУМ

Сум у хаті. Сум в душі.
Безнадія серце крає...
Боже! Кажеш: не гріши!
Я грішу: завжди шукаю
Правду в кожному вірші,
А навіщо – й сам не знаю.
Тільки біль в душі бринить:
Люди стогнуть від брехні,
Ждуть, коли ж біда мине.
Боже! Не кляни мене!
Забери і зір, і мозок,
Бо мовчати я не зможу.
Кляп свідомості сунь в рота –
І панує хай гидота
(Банда пройдів-крадіїв)
На Україні моїй.

Але якщо так і буде,
То тебе спитають люди.
Скажуть: що ж за Бог у нас,
Що не бачить і не чує?
Ну, а може (цур, мана),
Сам корупцію кришує?
То ж мершій рятуй убогих,
Бо зречуться люди Бога,
Бо невже ж на те і є
Воля й царствіє твоє?

* * *

Впали ширі надії на брук.
Скільки б ти їх не звав, не гукав –
Та не йдуть шастя й доля до рук :
Мабуть, ще ненадійна рука.

* * *

Сонце вересневе мружить очі,
Не пече, а лагідно пригріє,
Та його тепло з'їдають ночі –
По ночах вже осінь чародіє.

Що вона захоче, те і вдіє:
Відпалала пристрасть парубоча,
Відшуміли зливами надії...
Сонце вересневе мружить очі.

ПОЦІЛУНОК

Віддзвеніли струмки,
Відгоріли свічки на каштанах.
Наші довгі роки,
Як хмарки, десь за обрієм тануть.

Квіт вишневих гаїв
Вже зів'яла приховує рута.
Тільки б очі твої
Не захмарив непроханий смуток.

Крига душу скує,
І її нам ніяк не зламати.
Тільки б серце твоє
Солов'ю ще змогло підспівати.

Скриня часу пуста,
Та, як спомин весняного рання,
Ще бринить на вустах
Поцілунок палкого кохання.

* * *

Плати – і хоч квиток у вирій
Пришлють переказом поштовим.
І тільки спогади і мрії
Нам дістаються безкоштовно.

ЩАСТЯ СПОМИН

Вечір сунеться до ночі
Неупинно.
А душа так щастя хоче
Хоч краплину.

Сьогодніням, вшент розбитим,
Душу краєш.
Наші весни, наші літа
Пам'ятаєш?

Сонно річка позіхала
Під вербою.
Ніч щаслива колихала
Нас з тобою.

І на нас дивились зорі –
Очі в очі.
І осяяв ніч прозору
Стан дівочий.

І кохання – наче злива
Серед ночі.
Сонця схід сором'язливо
Мружив очі.

Хай під кригу річка впала
Від втоми...
Нам зозуля накувала
Щастя спомин.

* * *

Я ріс межі простих людей,
Жив у полоні їх ідей,
Їх мови... І зізнатись мушу:
Не рідна мова, а чужа,
Як та отрута, як іржа,
Мені понівечила душу.

Знов віродилася душа,
Та неупинно час руша,
Лягають сутінки зимові,
Йде під уклін мое життя,
Та рідномовні почуття
Висловлюю на іншій мові.

* * *

До чого прагну? Що не хочу?
Пристати до яких речей?..
Як часто нам впадає в очі
Отрута із чужих очей.

Не маючи твердої віри,
Розумні не знайшли ходи.
Повірили: чекає вирій –
І рушили... Але куди?

* * *

Чим переймеш
Ворожий рух,
Якщо здав меч
В металобрухт?

ХЛОПЧИК з піонерського табору

Хлопчик з ластовинням на обличчі,
Що потрапив до мого загону,
Ріс, як м'явий кущик на узбіччі,
Бо не часто ласкою обгорнуть.

Де ти, мамо?

Смуток серце зводить...

Та солодка випала платівка:
Тітка працювала на заводі –
Безкоштовно

там дали путівку.

Мати десь далеко,

там робота, –

Та хіба дитина

в цьому винна?

В таборі проста

людська турбота

Радістю зігріла ластовиння.

Зміна, наче казка, промайнула,
Та співав для нього в небі жайвір...
Що б там не казали про минуле –
Піклувались про дітей в державі.

У Європу

кличе нас дорога,

Та по ній,

на щастя чи біду,

Хлопці,

з ластовинням і без нього,

За кордон,

щоб вижити,

ідуть.

* * *

Навіщо дратувати ніч?
У темряви
страшні прикмети.
І вечір,
зрозуміла річ,
Мершій сховався в очереті.
Отож сьогодні,
як і вчора,
Танцює ніч
танок свій чорний.

* * *

Червоно-чорним
явір пломеніє,
Як вогнище живе
палахкотить,
Та цей вогонь
нікого не зігріє,
А душу
може сумом
обпекти.

ВІД ОСЕНІ ДО ВЕСНИ

(триптих)

1

Які ж ви сірі, дні осінні:
Суцільні хмари дощ несуть,
У полинах на павутинні
Висить гіркий осінній сум.

Сумне моє життя старече,
Дощ награв сумний мотив,
В калюжах сірий кволий вечір
Давно вже ноги промочив.

Як сльози, краплі на віконцях,
Пожовкле листя мерехтить...
Мені хоча б краплинку сонця
У передзим'ї зберегти.

2

Від осені і до весни
Тривожать думи навісні.
Гілля у лип на голові
Стриже безжальний сталевій.

Вже вздовж снарядної ріллі
Засіли круки, чорні й злі.
А з неба хижо, хай їм грещь,
Свинцеві хмари ллють свинець.

І хати, вбиті безпричинно,
Сліпими дивляться очима...
Кривавий вечір, чорний ранок –
І попіл падає на ганок.

3

Весняний подих ледь відчутний
Приніс несміло вітерець.
В калюжі першій, каламутній,
Вже миє ноги горобець.

Хмаринка, наче спомин, тане,
Дарує небо синь ясну...
Я вийшов з хати на світанні,
Щоб не прогавити весну.

Хай забринять струмки веселі,
Зазеленіє рясно все –
І в мирні душі і оселі
Великдень радість принесе.

* * *

Впала з дошем діжа:
Сонце – рудий їжак –
Вилив небесну синь
На золоті вівси.

НАША ВЕСНА

Як давно це було...
Час невпинно минає.
Та приходять до нас
світлий спогад із снів:
Наша юність цвіте
у веснянім розмаї,
У палких почуттях,
зрозумілих без слів.

Відспівали весну,
вже і літа немає,
І осінній бенкет
запорошує сніг,
А душі не до сну –
у весну знов пірнає,
Нас в минуле несе
в зачарованім сні.

Ти назустріч ідеш,
наче сонячне сяйво,
В ореолі любові
і творчих наснаг.
У волосся руде
закохалось русяве –
У зимовім сувої
квітує весна.

ВИШНЕВИЙ ЦВІТ

Вишневий цвіт. Ранкові роси.
І я, закоханий, біжу
Туди, де доля ще не косить
Безповоротності межу.

Біжу туди, де квітне травень,
У нашу первісток-весну –
І мну ногами ніжні трави,
Не знаючи, що долю мну.

Крізь час у вічнім перегоні
Призупинитись би на мить...
Вишневий цвіт упав на скроні
Суворим подихом зими.

14.06.2016 р.

* * *

У мене вдача – як п'ятак:
На нього щось придбати – дзуськи!
Та інколи безжально так
Вона встромляє в душу друзки.
Вони печуть, мов біса роги, –
А витягти немає змоги.

* * *

Їж, поки їсться,
Пий, поки п'ється,
Кури, поки куриться,
Люби, поки любиться –
І нехай смерть журиться!

ЯКЩО

Лягає сонце
В обійми ночі,
Хоч нам в віконце
Світити хоче,
Щоб дарувати
Тепло і радість –
Завжди на варті,
Усім на заздрість.

А ніч готує
Безтями постіль
І подарує
Кохання поспіль.
Як добре спати
В обіймах ночі...
Та треба встати,
Розкрити очі.

І світ узріти
Не в оболонці,
І освітити,
Якщо ти – Сонце.

* * *

Хтось ласий на різні принади
Чи встав не з тієї ноги:
Не вказуйте дурням на вади –
Не матимете ворогів.

* * *

Скільки не заглиблюйся у роздуми,
Істину не завжди віднайнеш.
Навіть живучи з чужого розуму,
Власних помилок не оминеш.

* * *

Вечір квітневий
плете свої пуганки –
Мабуть, спіймати
зорю в річці хоче.
Тануть над степом
бузкові сутінки,
Приготувавши
постіль для ночі.

* * *

Спить ставок у сяєві мінливім,
Тільки риби сплеск його тривожить:
Мабуть, щось важливе загубила
І тепер ніяк знайти не може.

22-ге червня

Заснути не дають мені
Грім вибухів і скрегіт сталі,
Коли мої дитячі дні
Дитинством бути перестали.

І повний місяць, як тоді,
Висвітлює страшні примари.
І ранок не прийде в мій дім,
Бо сонце загасили хмари.

Це не минулого відлуння.
Тоді був захід – зараз схід:
Розстріляні хати і клуні,
І бродить смерть шляхами хиб.

Цей привид чорної мани
Заснути не дає мені.

ЧЕРВНЕВИЙ ВЕЧІР

В червні

вечір згасає швидко:
Відгоріло у сонця паливо.
Щойно сутінки впали опалові,
Мить одна –
і нічого не видно.

Ще до темряви око не звикло,
А по полю,
ледь місяцем зораним,
Розсіваються зернятка зоряні...
В червні
вечір згасає швидко.

* * *

Ніч набрала зірок у долоні,
Та печуть вони, мабуть, нестерпно –
Поспішає землі щедре лоно
Засівати зірками у серпні.

* * *

Ночі серпня,
ясні і прозорі,
Нам дарують зірковий політ.
Вранці я назбираю ті зорі,
Як картоплю,
печену в золі.

* * *

Квіти осінні –
Спогади юні
В серці посіли
Щастя відлунням.

* * *

Щось з минулого
в спомин майнуло,
Ворухнулось в душі
незабутнє...
Та не можна брести
у минуле,
Бо загубиш дорогу
в майбутнє.

* * *

За обрієм сонячний глечик
Ховає нічний крадій.
І пізній натомлений вечір
Бреде по стерні надій.

* * *

Вже вітер срібні ковили
Розчісує, як кінські гриви...
До мрії нас стежки вели,
Та змили їх осінні зливи.

* * *

Не пірняйте
у пам'яті вирій –
Звідтіля виринає
не кожен:
Суперечливість
віри й зневіри
Нас навіки
поглинути може.

РИМИ ОСЕНІ

*

Перший лист пожовклий
вітер носить,
Та теплу радіють пізні квіти.
Під дошем зустрілись
Літо й Осінь
На пероні Бабиного літа.

*

Клен, що почав золотіти,
Крилами випростав віти:
Мабуть, збирається з літом
В теплі краї відлетіти.

*

Пожовкле листя
топче ніч
Тихенько,
не почує й миша.
Заснуло все.
І тільки сич
Не спить,
вартує в лісі тишу.

*

Вечір осінній –
Телятко руде –
Спив тишу синю
І спати іде.

*

Осінь злива не барилась,
Втекла. На небі голубінь.
А на веселку примостились
Дві хмарки, наче голуби.

*

Грає мелодії осені
Сум на іржавій ринві.
У дошовому просторі
Клин журавлів поринув.

*

Осінній вітер навмання
Літав. Так змерз, що аж посинів,
І, щоб зігрітись, обійняв
Червоне гроно горобини.

*

Об терник вітер розірвав
Красу осінню. Став латати.
І сумно терник коливав
Принесені барвисті лати.

*

Листок осінній на моїй долоні,
Але його зігріти вже не зможу:
Зима давно мої фарбує скроні
І стелить біле і пухнасте ложе.

*

Осінь згребе м'яту-руту,
Трунок солодкий доп'є.
Вітер не може заснути,
Тож і мені не дає.

*

Вже птахи відлетіли у вирій,
І дерева безлисті стоять...
Тільки мотлох збере на подвір'ї
Пізня осінь моя.

*

Ранок вмився дощем
Чи сльозою-зневірою?
Осене! Чом ти ще
Не зібралась до вирію?

*

Осінь мрякою марудить,
Зорі вимокли в дошах...
Прийде грудень білогрудий,
Скаже осені: прощай.

* * *

Все, що вересень не смів
Навіть в думці забажати,
Зробить грудень поготів,
Одягнувши білі шати.

Є у кожного свій час
І своя в житті спромога...
Що даровано від Бога,
Завжди з вдячністю стрічай.

* * *

Старість – ноша гірка і важка,
Та вона не минає нікого.
По заметених снігом стежках
Я давно вже бреду без дороги.

* * *

Ніч нанизує зорі на віти.
І в садочку, де айстра росте,
Задивились здивовано квіти
На небесних своїх сестер.

* * *

Повний місяць, як стигла диня,
На небеснім лежить баштані.
Залюбки його з'їла б людина,
Та не може здійснити бажання:
Око бачить, та зуб не дістане –
Тож і місяць світив не востаннє.

* * *

В комишах заховалася річка,
Наче в косах у дівчини стрічка

* * *

Невпинно день за днем збігає.
Скупа на радість сива старість.
Та на стежині під снігами
Ще теплі спогади zostались.

Пішло минуле в небуття –
Не повернути, не змінити.
Але його чудові миті
Ми пронесли крізь все життя.

ЧЕРЕДА І ЛЮБИСТОК

Мої коні старенькі
Ледь по степу бредуть.
А колись рідна ненька
Рвала тут череду,

І любисток збирала –
Знала силу цих трав –
До купелі їх клала,
Щоб синочок зростав.

Вже давно син той виріс,
Тільки що він знайшов?
У народу є вираз:
Не в коня корм пішов.

Тільки коні не винні
В тім, що дурня посів:
Що піднімеш на вилах,
Якщо не накосив?

Необачливі коні
Забрели в сніговій.
Сніг не тільки на скронях –
Сніг по всій голові.

Вітер душу розхристав,
Та іду крізь біду:
Череду і любисток
Для онуків знайду.

* * *

Закон життя – свій фарт лови:
Ми можемо, якщо так треба,
Стрибнути вище голови –
Та не стрибнути вище себе.

* * *

Щастя пий несамовито.
Радість зустрічай гостинно.
Щастя – це окремі миті,
Радість – стан душі постійний.
Не ступить щастя на поріг,
Якщо ти радість не зберіг.

* * *

Не відчиняй для туги сіни,
Печаль в оселю не впускай,
Не дозволяй, щоб сум осінній
Зимову стужу приласкав.

Бо, вкрай знесилена дошами,
Не бачачи, куди руша,
Душа вже не прийде до тями –
І вмере під кригою душа.

* * *

Світанку промінь,
наче ніж,
Відрізав ніч
від дня нового.
О як хотілося б мені
Набратись
мужності
у нього,
Здолати
дня гіркі тривоги,
Не сподіваючись
на Бога.

СПЕКА

Вже десять діб панує спека.
Живу в розпеченій мані.
Не спить вночі старий лелека:
Йому теж важко, як мені.

Та ось щось здалеку гуркоче,
І блискавка по небу вздовж.
Невже нам Бог послати хоче
Живий, а не кривавий дощ?

І ми з лелекою зраділи:
Нарешті Бог почув наш зойк!
Дарма. Громи відгуркотіли –
І заховались поміж зорь.

Панує невблаганна спека.
Все, що захопила, – все зжує...
На небі, може, є десь пекло,
А на землі воно вже є.

29.06.2016 р.

* * *

Дарує ніч
нам миті саме ті,
Коли душа
скидає денні пута,
Щоб вічність
осягнути в самоті –
І часткою її
себе відчутти.

СВЯТЕ КОХАННЯ

В безкрайньому космосі
   бродять і ніжність, і лють.
Надію і розпач
   несуть вечори і світанки.
Та сонячні промені
   щедро любов свою ллють
На Землю блакитну –
   правічного Сонця коханку.

Блукають планети
   в холодній байдужій імлі,
І тільки єдина
   цвіте у святковому вбранні.
Бо все, що існує
   мільярди років на Землі,
Змогло народитися
   в цьому святому коханні.

30.06.2016 р.

* * *

Нема ще на калюжах льоду,
Ще листя не знесла біда.
Заплуталась меж віття глоду
Туману сива борода.

Її шматки, вологі й млисті,
Зриває куш з колючих брів.
Блищать на ще живому листі
Червоні спалахи зорі.

* * *

Старості сон короткий,
Легко його перервати...
Ніч невідчутним кроком
Бродить під вікнами хати.

Знічена і похмура,
Стомлена і кострубата.
Вікна, неначе мури,
Ніч не впускають в хату.

Бродить вона, зітхає,
Втративши зоряні перла...
Смутку її співчуваю –
І відчиняю двері.

В мене міцні перелази:
Лихо на зійде на ганок.
Ми почекаємо разом –
Може, прийде світанок.

* * *

Ніч мені дивиться в душу
Місяця оком сумним.
Темрява кутає грушу
У оксамитовий дим.

Місяць схилився над гаєм,
Сплескує риба в ставку...
Тихо на землю лягає
Роздумів час і спокут...

Рване у купу не зшити,
Совість забув у сірка...
Солодко, легко грішити –
Тільки спокута гірка.

* * *

Тужить вітер в чистім полі,
Щось розшукує в стерні.
Може, щастя? Може, долю?
Чи тепло осінніх днів?
Тільки їх шукати де ж?
Те, що втратив, не знайдеш.

СПОРИШ

На спеки пік злітає літо –
Немає гіршої пори.
Та ледь примітним білим квітом
Прикрасив пагони спориш.

Вже вдруге трави покосили,
Достигли на ланах жита.
А він цвіте, знаходить сили
В жазі незламній до життя.

Він, непримітний для очей,
Вздовж всіх стежок уперто бродить,
Неначе в нім людська порода,
Яку і спека не спече.

В душі я сумнів порішив,
Які мені долати доли,
Бо стежку в лабіринтах доли
Мені вказали спориші.

* * *

Вечір тжав по зеленій основі
Візерунки свого шиття.
Колихала на лапі сосновій
Безнадія моє життя.

Цілий рік зеленіє сосна,
А мені зеленіти у снах,
Та хоч краплю чужої весни
Я впіймаю на голку сосни.

* * *

Осінь щедрою надто була,
Всім багатства свої роздала.
Так навіщо ти плачеш дощем,
Голі віти понуривши в шем?

Краще разом чекати весни,
Кольори твої взявши у сни,
Бо не вічні зима і сніги,
А краса твоя всім до снаги.

* * *

Промінець,
                    що загубило літо,
Заховаю
                    у старенький горщик:
Цей маленький
                    спомин про хороше
Може взимку
                    душу відігріти.

ЦИКОРІЙ

На мене дивиться цикорій –
І докір в погляді майне:
Навіщо зрізав аж під корінь –
І цим бездумно вбив мене?
Бери мій цвіт, здоров'я май,
Але життя не відбирай.

* * *

Твої очі, як стиглі каштани,
Що у мене лежать на долоні.
Я від долі тікати не стану,
Бо навіки в твоєму полоні.
І полон цей до болю жаданий:
В ньому мрії мої і бажання.

ЧОМУ

Якими ж ми були зеленими,
У почуттях злітали ввись...
В чужім гаю березки з кленами
Кохаються, як ми колись.

Не раз сльозами доля зрошена,
В душі замовкли солов'ї...
Чому ж вимолюєш ти прощення
У Бога за гріхи мої?

Гілки життя вже вкриті інеєм,
Не мерехтять зірки вночі...
Чому прощаєш лихо вдіяне,
На себе болі беручи?

Хай душу спогади не мучать:
Змети пожовкле листя все,
Зарий чужу біду у кручі –
Хай кожен сам свій хрест несе.

НІМА ДОЛЯ

Доле, доле моя собача!
Кинув Бог тебе, як сміття –
І тепер ти ідеш необачно
По колючій стерні життя.

Йдеш і йдеш крізь байдужий натовп,
Крізь криваві поталу й біду.
Все стерплю, тільки хочу знати,
Що з тобою до щастя дійду.

Тільки щастя у злиднів примхливе
І ніяк не дається до рук.
Дай-то, Боже, щоб змила злива
Зло, що сіє безжальний крук...

Грім гуркоче, та зливи нема –
І мовчить моя доля німа.

* * *

Одуд тужить вночі.
Він ридає по кому?
Знають правду сичі,
Та не скажуть нікому:

Знати смертний свій час
Простим смертним не варто,
То ж і треба сичам
Завжди бути на варті.

НІ ЖИТИ, НІ ВСТАТИ

Загорілася в небі
зоря промениста,
І волхви вже до ясел
дари принесли.
А над сином схилилася
Діва Пречиста:
«Боже, дай мені мужності,
дай мені сил!»

І до серця
притискує сина Пречиста,
Бо вже знає
про долю жертовну його:
«Віра душі людські
від корости очистить,
Та мені не повернеш
синочка мого!»

Мабуть, люди й не варті
цієї жертовності,
Якщо жити,
як Бог заповів,
не змогли.

Бо не чутний давно
голос Віри і Совісті,
А без віри ні жити,
ні встати з могил.

07.01.2016 р.

СОНЕТ ДОЩУ

Сьогодні у мене свято,
Якого давно вже прагну:
Дощу життєдайні шати
Упали на землю спраглу.

Зросили пожовклі трави,
Умили гілля зелене,
Щоб знову берізки і клени
Кохалися, як у травні.

Дош вимив від бруду дороги,
І навіть у дуба старого
Намокли насуплені брови.

Дош вмие всю землі, а потім
Із душ наших вмие попіл,
Щоб жити змогли для любові.

04.08.2016 р.

* * *

Я загубив свої надії
На перехресті двох доріг –
І сподівання, що не вдіяв,
Лягли на осені поріг.

Та осінь їх не врятувала,
Бо їй вони не до снаги.
Зима безжалісним навалом
Їх закопала у сніги.

Надія знову не воскресне,
Як лист, що по весні воскрес...
В житті буває перехрестя,
Яке на долі ставить хрест.

* * *

Тихо вечір згасає –
Він від спеки зітлів.
Тліє місячне сяйво
У каштанів на тлі.

І не стануть отави
Молоком для корів.
Усихає, як трави,
Розум наших голів.

І природу вражає
Глибина наших хиб:
Дав Бог щедрість врожаю,
Та дорожчає хліб.

СИЧІ

Полином спека в серпні гирчить,
Стали ночі жаркі і прозорі...
Та сидять хитромудрі сичі
І рахують вночі стиглі зорі.

В хмарах зорі лягли на спочин,
Місяць навіть шукати не варто –
І насупили брови сичі,
Бо нема їм чого рахувати.

Отакі вже примхливі сичі:
На холодну гаразд дути воду.
Та радіють дерева й куші,
Бо нарешті прийшла прохолода.

ТОСКНА НІЧ

Знов прийшла тоскна ніч.
Вже не перша вона й не остання.
Та коли вже мені
Докучати вона перестане?

Не дихне вітерець,
Не дарує землі прохолоду.
Ніч що хоче – бере,
З кого схоче – здере насолоду.

А приходять дощі –
То веселка чомусь не буяє.
Блискавиця вночі
Груди неба жорстоко розкрає.

Навіть сльози роси
Не напоять життям спрагли трави.
Все, що хоче зрости,
Ніч безжально пошле на потраву.

Світанкову зорю,
Як спасіння, я вже не чекаю.
Рідну землю орю,
Та не буде рясного врожаю.

Був невдалим засів –
І зерно не потрапить у клуні...
Ми на зламі часів
Загубились в чужому відлунні.

Боже! Що ж ти забув
Про козацьких дітей необачних?
Кричимо – не почув.
Може й глянув – та нас не побачив.

* * *

Кличу я – ти не чуєш мене.
Я кричу – крик з'їдає пурга.
А стежина надії майне –
І загубиться знову в снігах.

Пеленає безжальна зима
В білий саван думки і вірші –
На спокуту надії нема
За гріхи, що бездумно вершив.

Я до Бога про милість кричу,
Та немає дороги назад.
І на крилах зими я лечу
В білосніжний палаючий ад.

Та, упившись смертельним вином,
Я почув твій прощальний привіт –
І запахи сніги полином,
Пелюстками посипались з віт.

* * *

Вітерець налетів ненароком,
Десь вже вдосталь напурхатись встиг,
Запитав: «А тобі скільки років?»
Я сказав – він від подиву стих.

Бо і він, як і листя, і трави,
Мить прожив – і нехай йому грець...
То невже нам життю на потраву
Довголіття дарує Творець?

ВРОЖАЇ

Легкий вітер,
В росах вмий,
На ланах
Грався з житом,
Ліг спочити
В полинах.

А пшениця
Жовтолиця
Жде серпи:
Аж тріпоче –
Стати хоче
У снопи.

Колос ячний,
Сонцю влячний,
Задзвенів.
Добрим взятком
Кличе жатки
Стиглість нив.

Нива чуйна
Нам віщує
Врожаї...
Може, й буде,
Щоб як люди
Зажили.

27.08.2016 р.

ЗОРЯНИЙ ДОЩ

У серпні божі відра,
повні зорями,
Розлити може
райдуги дуга –
І з відер тих
краплинами прозорими
Летять зірки
і сіються в лугах.

А повесні,
умиті щедро росами,
Стерпівши
довгу зиму у імлі,
Вони розквітнуть
щедрими покосами,
Даруючи нам небо
на землі.

* * *

Такі зелені ніжні трави
Назустріч стеляться мені:
Чомусь некошені отави
Такі ласкаві восени.

Ще до зимового сувою
Далеко... Ще безхмарні дні...
Спасибі, осінь, що травною
Ти душу зелениш мені.

І я напитися красою
Твоїх щедрот хоч трохи встиг,
Перш ніж розлучать нас з тобою
Уперті снігові пласти.

ЗОРЕ МОЯ

Зоре моя
Вечірняя,
Не світи крізь вії
І коханій
Аж до рання
Сон даруй щасливий.

Щоб турботи
Від роботи,
Як круки, не вились.
Щоб недуги
Чорні смуги
В темряві згубились.

Воля божа
Хай примножить
Благодать над нею –
І всміхнеться
Рідне серце
Ранньою зорею.

Зорі божі,
На сторожі
Станьте понад нею,
Щоби мила
Подружила
З кожною зорею.

* * *

Вже падають
перші достиглі горіхи,
І вітер змітає
все листя сухе...
А в справах у нас –
то сміття, то огріхи,
То звістки дурні,
то пророцтво лихе.
Що ж ми живемо,
наче йолоп в намисті?
Вже час розірвати
брехливе шиття,
Щоб встати, як віти,
хоч голі, та чисті,
Спроможні брунькам
дарувати життя.

* * *

Юнак
про шастя мріяв
на роки,
Коли на шлях свій
вперше
вийшов з хати.
А з неба
щедро падали зірки,
Та він не встиг
бажання загадати.
Старий
давно все забажав для себе,
Та зорі
не бажали впасти з неба.

ПІЗНЯ ОСІНЬ

Бродить осінь,
зиркає в ковдобини,
Нишпорить –
та нічого вже взяти.
Ліс і степ
дрібним дошем задовбані.
Пес не вийде
добровільно
з хати.
Хмари наповзли
гуртами кволими –
Де ж тут промінь сонця
упіймати?
І стоять сумні дерева
голими,
Як призовники
у військкоматі.
Дим з труби
по стрісі п'яно стелиться.
Сиплють краплі,
як горох овечий.
Мокрий день
не мукає, не телиться,
А бреде
безрадісно
у вечір.
31.10.2016 р.

* * *

Облетіло жовте і зелене.
Лист останній загубився вже –
І соромляться дуби і клени
Стовбурів своїх у негліже...
Тільки люди, сором геть забувши,
Оголяють і тіла, і душі.

ЗЕРНЯТКО

Мутні калюжі на асфальті,
Сумні і безпорадні днини –
Осінні дні того не варті,
Щоб побиватися за ними.

Різкий, холодний вітер віє,
Зриває з віт колишню вроду,
Жбурляє у холодну воду
Останні спалахи надії.

Беззахисне

завмерло поле:

Осінні сльози ой пекучі,

Бо заморозить

батько Холод

У нас і прихистки,

і душі.

Та вся надія в цій імлі

На зернятко,

що спить в землі.

* * *

Пожовкле листя вже опало.

Знайду осінню казку де?

Та осінь сумно запитала:

Навіщо до зими ти йдеш?

Останню квітку споришу

Зимі не віддавай, прошу!

Візьми її з собою в сни,

Неначе пролісок весни.

* * *

Пізня осінь
                                день останній
  відгуляла,
Білі мухи налетіли,
  закружляли,
І лягає обережно
  сивий грудень
На землі живі і теплі
  темні груди,
І вкриває їх
  турботливо й ласкаво,
Щоб нове життя
  весною проростало.
01.12.2016 р.

* * *

Я грубу нагодую хмизом,
А хліб черствий – собі в утробу.
Сприймати буду з оптимізмом
Нові казки про наш добробут...
Казки, казки – брудна омана,
Бо вже і хліб не по карману.

* * *

Насипавши сніги рясні,
Ліг вечір на пухнасту постіль:
До ранку буде з ніччю поспіль
Дивитися зіркові сни.

ЗИМОВІ ВІЗЕРУНКИ

*

Прилетіли перші білі мухи –
Це не завірюхи буйний шал.
Вітерець ще холодом не дмухав,
Та зима вже близько підійшла.

Осені колись розкішну вроду
Вітер, як данину, забере...
Вчасно нива нам колосся родить,
Вчасно листя падає з дерев.

*

У зими свій і норів, і примхи.
Як захоче, отак і нуртує:
То жбурляє нам снігу по крихті,
То відлигою в грудні жартує.

І благають хатин вогкі стіни:
Зимо, будь хоч у чомусь постійна!

*

Мороз не вкусить віти голі:
В пухнасту паморозь вдяглися.
Скоринки снігу під ногою
Хрумтять, як капустяне листя.

*

Запалив промінь сонця багаттям
Рій сніжинок на білому лоні.
Цим багаттям зігрів би я хату,
Та воно тільки студить долоні.

*

Мороз над вівсами,
А місяць шаріє,
Та місячне сяйво
Нікого не гріє.

*

Вночі припудрила пороша
Дошами ще не змитий бруд –
І днина видалась хороша,
Ясна і чиста, без облуд.

І промінь сонця обережно
Пробіг по дзеркальцю води...
І буде мирний день безмежним,
Хоч до ворожки не ходи!

*

Поодинокі білі мухи
Легенький вітерець приніс:
Одна востилася на вухо,
А інша вже лоскоче ніс.

Хати, дорогу, степ за гаєм,
Сліди і смутку, і жалів
До дня Святого Миколая
Швиденько грудень підбілів.

*

Сніжок пухнастий та лапатий
Нам божі небеса несуть...
Я в руки не візьму лопату –
Вона понівечить красу.
Нехай в красу вбереться все –
Вона від лиха нас спасе.

* * *

Ти, доле, добра чи лукава?
Чом пізно мій знайшла поріг?
Чи ти навмисно заблукала
На перехресті двох доріг?

Чому з'явилась в передзим'ї
Беззуба, хвора і німа?
Вже від морозу ноги сині,
І часу майже вже нема.

Вже і бажання, і надії
Давно у полі ловлять гав:
Нічого пугнього не вдіяв,
За часом біг – і не встигав.

Мое життя прийшло у грудень.
Сховали шлях сніги рясні...
А ти постукала у груди –
Збудила думи навісні.

Не прийде порятунок божий,
Добро не зійде у злові...
І вже ніхто не допоможе:
Ні ти мені, ні я тобі.

Від старості, як від простуди,
Надійних ліків ще нема...
Холодний вітер душу студить...
Ламався час – і нас ламав.

* * *

Вже перших приморозків трунки
Зима нам щедро піднесла
І на калюжах візерунки
Поклала спалахами скла.

Їх сонця промінь без напруги
Розтопить, як зимові сни,
Та від холодної наруги
Земля воскресне на весні.

Дай, Боже, щоб і нам весна
Мир і добробут принесла.

* * *

Боже! Прошу кожную днину:
Дай нащадкам дужі руки,
Щоб змогли вони Україну.
Відродити після круків.

ЗИМОВЕ

Відпалало, промайнуло
Від світанку в захід сонця,
Тільки згадки про минуле
Сумно бродять під віконцем.

Весни, літо – в стозі шило,
Вже і осені нема:
Нас давно припорошила
Білим попелом зима.

ДІД І ОНУК

Хлопець в полі ловить крука,
Топче житю вуха.
Діду б хворостину в руки:
Марно умовляти внука,
Бо онук не слуха.

Ледь не плаче дід, зітхає –
Білий, наче грудень –
Вже старий, але не знає:
Змалку розуму немає –
В старості не буде.

* * *

Роки збиває, як підкови,
Моеї долі впертий час,
Життя підрубєє під корінь –
А потім що чекає нас?
Ми всі йдемо
  в мороз і спеку,
Та хтось – у рай,
  а хтось – у пекло.
І всім – хоч вовк ти,
  хоч теля –
Не повернутись звідтіля.

* * *

Кричали гідності: «Агов!» –
А що отримали на ділі?
І тільки віра і любов
Дарують нам ковток надії.

ВИШНЯ І ВІТЕРЕЦЬ

Вітерець

закохався у вишню,
Заплітав її віти у коси.
І саме по собі

так вже вийшло:

Як фату,
білі віти підносив.

Вже далеко пішов

ніжний квітень,

Жовкле листя

дощами відносить,

І зима

запорошила віти,

Та вони

нерозлучні і досі.

Він її теплим спогадом гріє,
Про весну

тихо пісню співає...

І зима вже нічого не вдіє –

У кохання

зими не буває.

Я дивлюся

на вишню у грудні –

І тепло переповнює груди,

Бо не сніг,

а її пелюстки

Запорошили наші роки.

Ти і я – вишня і вітерець...

Всюди сніг...

Та нехай йому грець!

* * *

Небо безхмарне і сонечко лагідне.
Чистий сніжок під ногами хрумтить...
Боже! Чому ж ми до миру і злагоди
Стільки років все не в змозі прийти?!

Боже! Даруй нам хоч трішечки розуму,
Мудро настав нас на праведну путь.
Поки чогось ти чекаєш у роздумі,
Діти твої одне одного вб'ють.

* * *

Ось і дожив
до наступного року:
Вже сімдесят
та ще й сім у коморі.
Не поспішав,
та набралось потроху,
Хоч і комора
була на запорі.
Статку багато
вже є у коморі –
Хай там лежить,
бо збиралось роками.
Щільно запру,
щоб не вповз часу сморід
І крадії не злетілись круками.
Статки мої –
це душі чиста криця,
Помисли в ній
і відверті, і горді.
Може, онукам
ця криця згодиться,
Може, і правнукам
стане в нагоді.

II. ЗЛАМ

*Вагоме завше бачиться
на відстані,
А гріб'язок під носом –
вже значущий...
На розсуд вам
я необачно виставив
Розхристану і непокірну
душу.*

ЧОМУ

Чому не завжди злагода
Панує поміж нами?
Хизуючись зневагою,
Потрапили у злами.
Не бачимо. Не чуємо,
Що нам прийшло від Бога:
Своє чомусь корчуємо
Та прагнемо чужого.
Нас вчать з якого роздуму
Наставники пихаті?
З чужого жити розуму –
Не мати ладу в хаті.
Ростуть дуби з березами
Там, де їх вітер сіяв.
Не п'яними, тверезими
Чом в дурні ми посіли?
Чи хтось нам розум викреслив,
Чи змалку дурнуваті? –
Дозволили ми вихрестам
І зайдам панувати.
Дере з нас шкіру з вовною
Безжальний гурт хижачький –
І дивиться здивовано
Господь на рід козацький.

* * *

Хвалити час
кривавий і смутний –
Це зраджувати
і себе, і Бога,
Бо, щоб в майбутнє
пролягла дорога,
Май мужність стати
камінцем на ній.

* * *

Я в чужу кишеню
не полізу,
Сам сьогодні
щедрий і багатий:
Назбирав у лісі купу хмизу –
Буде чим зігріти рідну хату.
На чужу не сподіваюсь ширість,
Не пакую за кордон валізу.
Хай зима на мене
зуби шкірить –
Я в чужу кишеню
не полізу.

* * *

Народна мудрість – плід віків,
Та я не можу зрозуміти,
У чому мудрість цих рядків:
Гуртом і батька легше бити.
Що за сімейка дурнувата,
В якій сини гуртом б'ють тата?!
Так і до влади недалеко!
Не тих дітей носив лелека.

* * *

Україна – мати,
А Панама – тато:
Можна вдома красти,
А там приховати.

Ніяких податків,
Ніякого мита –
І зростають статки,
І все шито-крито.

Якщо вміло
Зможеш красти,
Будеш білим
І пухнастим.

ВСЕ МОЖУТЬ КРАДІЇ

Обрала депутатська свора
«Карманного» Генпрокурора.
Зробила швидко це
і радо,
Щоб кришував він тих,
хто краде,
І зупиняв найменший намір
Розкрити статки у Панамі.
13.05.2016 р.

* * *

Куди поспішаєш, їздець?
Покинув дітей і дружину.
Залиш по собі хоч пир'їну:
Дай, Боже, її горобець
В свою прилаштує хатину.

БЕЗ ЧОБІТ

Чапа
    чапля
        край болота:
Ловить жаб –
        і вся робота.

Зупинилась
        у лозі:
Чобіт
    на одній нозі,
А на другій
        вже немає –
Тож і має
        те, що має.

Другий де –
        не зна вона
І тепер
    стоїть сумна.
Мабуть,
    чапля-недолуга
Загубила
    чобіт другий.

Що ж чекати
        на обід
У багнюці
        без чобіт?!

Транш!
    Надішлють
        дядько й тьотя –
Знову буде
        у чоботях.

ДОВІЧНЕ УТРИМАННЯ

«Пенсіон» щоденно кличе
На утримання довічне.

Спокусилася бабця убога
На обіцяну їй допомогу,
Та «довічне» тривало не довго –
Простягнула на radoшах ноги.

ВУДКА

Підморгнула молодиця
Пишногруда, білолиця,
Захотіла карася –
Ось і моргавка уся.

Дід до річки скаче дибки,
Аж стукочуть постоли :
Так кортить спіймати рибку –
Шкода, вудка не стоїть.

ПЕС

Думав пес: життя – гарем,
Та немає навіть будки,
А на шиї тягарем
Блохи – ось і всі здобутки.

Відійшли солодкі штуки,
Спину згорбили роки,
Стали лапи, як крюки,
І до себе залюбки
Не зовуть знайомі суки.

* * *

В нас міністри дуже милі,
Тільки ми їх закормили:
Черевце в усіх нівроку
І лежать на плечах шоки,
Як дитя, радіють кусню...
Хай їдять – дай, Боже, луснуть!

* * *

Листя, як надії, опадає.
Рвуть його з гілля вітри ворожі...
Наміри у влади може й вдалі,
Та вона здійснити їх не може.

ДАРУНОК

Для тебе, кохана,
хай стануть дарунком
Талант мій і сила,
мій розум і врода,
І серце, що повне
любовного трунку!..
Того, що не маєш,
віддати не шкода.

* * *

Європу обійшли давно.
Навіщо з неї приклад брати?
Ми гречки «золоте» зерно
Оцінюємо у каратах:
Не кожен кошти віднайде,
Щоб з'їсти хоч зернину в день.

ДЕВІЗ

Ні кроку
Без хоку.
Вже стільки «нахокав» –
Аж соромно оку.

ШЛЯХ

Від мера
До прем'єра –
Все, що надибав,
Тягнув у садибу.

БІДА

Мала валіза –
Мільярд не влізе.

МЕТА

Не може ні їсти, ні спати:
Шукає, аж білі вже скроні, –
Що ще в Головному Законі
Під себе переписати.

КРИТЕРІЇ ВІДБОРУ

Не потрібні ні диплом, ні досвід –
І тупої відданості досить.

* * *

Світлі мрії – пташині крила,
Щоб шляхи до мети здолати.
Та дорвався Мартин до мила –
Вчиться бульбашки видувати.

Радіє дурень: все моє,
Бо вже під носом бульба є...
І відрізнити не зуміє
Від бульбашки крилату мрію.

* * *

Їм до вподоби
наші хліб і сало,
А розуму для мови
не дістало.
Вивчайте мову,
нерозумні хлопці,
Бо жирний шмат
застрягти може
в глотці.

* * *

Хто ж так робить
Нам добробут?
Вже й хамси
Не поїси.
Дід без хліба
Ледве диба.
Взимку бабця
Ходить в капцях.
Що ж чекали я і ти?
Дочекалися – кранти!

* * *

Нас годує держвитія
Балачками вправними.
Дурень думкой багатіє,
А розумний – справами.

* * *

Кохана! Вибач, що не зміг
Біля твоїх zostатись ніг,
Бо інших ніг було багато.
Та бачиш, я прийшов до хати,
Бо зрозумів кохання суть,
Коли вже ноги не несуть.

* * *

В осінній стрігались борні
Червоне, жовте і зелене.
Хоч різних кольорів знамена,
Та всі вони лежать в багні.

Приходить час – і зайве все
Природа вітром віднесе.

Споживча корзина на 2017 рік

Ох, пережити б
кляту зиму –
А потім
буде все й відразу!
Та боїмося,
що корзину
Для нас
замінять
мідним тазом.

Е-декларації

Декларації електронні
Забуяли у всій красі.
Доки ж будуть ці морди потворні
Україну, як грушу, трясти?

Доки будуть кров нашу пити
Ці хапуги? Бодай їм грець!
Боже! Ти заповів нам терпіти,
Та в людей вже урвався терпець.

СИНОПТИКИ

Кажуть: дош подекуди.
То скажіть, впаде куди?
Бо цей клятий дош «місцями»
Заморочив до нестями.

* * *

Долі своєї водій
І робиш завжди те, що хочеш,
Отож і приходять щоночі
Привиди вмерлих надій.

* * *

Нині влада дуже вдало
На корупцію напала,
А корупція сміється,
Бо сама з собою б'ється.

* * *

Їсть мова мову, аж шаленіє,
Бо кожній треба її умови.
Безглузда мовна шизофренія,
Як ржа, з'їдає обидві мови.
І мова тане,
Як сніг в калюжі,
А процвітає
Жахливий суржик.

* * *

До влади в черзі за подачкою
Стоїть старий пенсіонер.
І крає душу, як болячкою:
Чому я досі ще не вмер?

* * *

«Закупуй, громадяни,
Тільки наше, вітчизняне!»
Те, що треба, взяв би, бля,
Так ніхто ж не виробля

* * *

Згинається його рука,
Коли свої книжки тримає:
Папір важкий у тих книжках,
А ось думки ваги не мають.

* * *

Куля в лобі – як куля в лоба.

Казали, була таки спроба,
Щоб зникла кривава мана:
Поцілила куля у лоба –
Шкода, що вона із лайна.

* * *

В мене, хлопці, ще «всі вдома»,
Що пишу – то все моє.
Краще буду «несвідомим»,
Ніж свідомим холуєм.

Свідомі,
                    лисі і не лисі,
Гризуться
                    за шматки товсті:
Вони у влади
                    спинолизи,
А може й нижче –
                    хто де встиг.

* * *

Я писав би для душі
Про ставок і комиші,
Де тихенько вітер віє
І душа від щастя мліє,
Про стару квітучу грушу...
Тільки я писати мушу,
Як нам влада гадить в душу –
І сидить у комишах
Перелякана душа.

* * *

У каплиці дід убогий
Лобом грюкає безжально,
Гірко плаче,
                    просить Бога:
Сили взяв –
                    візьми й бажання!

* * *

Хіба ж не вам дав «Кобзаря»,
Щоб ви свою знайшли дорогу,
Щоб волі праведна зоря
У душу увійшла убогу?

Чи зрозуміли ви, чи ні,
Що пан – не брат:
він пастки шиє.

Бо знову
нелюди-пани
Вмостилися
на ваші шиї
І брешуть вам
в лиху годину
Про незалежну Україну.

Надію у сміття закинь,
Якщо усе зумів віддати:
Сьогодні вже не козаки
Посіли стіл у вашій хаті.
Забрали все.
Вже й землю, брате,
У тебе хоче пан забрати!
Отож на панщину іди
І діточок своїх веди.

Ваш мозок злодій обробив
І перетворить на рабів,
Бо гордість ваша
вже померла.

Збирає кожен,
що посіяв,
Тож не кричіть: ПРОРОК! МЕСІЯ!
А геть не згадуйте про мене!

ОШУКАНІ

Що відбулося взагалі,
Ніяк не можу я второпать:
Чому ж ми з рідної землі
Йдемо, ошукані, в Європу?

Своє за безцінь продаєм,
Стоять занедбані заводи,
Щодня з колишнім крадієм
Новий крадій рахунки зводить.

Ще ненароджене дитя
Сповите щедрими боргами,
А влада нас, немов сміття,
Гребе кривавими ногами.

ОБМІН

Росіє,
                    правди ніде діти:
Не шли до нас
                                    своїх бандитів.
Я вкотре вже
                                    тобі кричу:
Своїх ворюг
                                    в нас досхочу,
Не треба нам
                                    бандитів обмін.
Шкода:
                    своїх
                                    порядних
  обмаль.

Майже за П.Тичиною

На майдані,
Біля клуні,
Революція гуде.
«Хай прем'єром, –
Всі гукнули, –
Буде той,
Хто не краде!»
Погукали –
Та й пішли,
Бо такого
Не знайшли.
І призначили
Такого,
Що в грошей
З'явилися ноги:
Повтікала всі
Швиденько,
Обікравши
Рідну неньку.

* * *

Куди чорти
нас завжди пруть?
Одні й ті ж помилки
віками:
Шукаємо спочатку
бруд,
А потім –
засоби від плями.

* * *

Буває:
        друг чи брат родини
Діждеться
        слушної години,
Встромить ножа –
                                й тієї ж миті
Іде
кривавий ніж
                                відмити.
Будь ласка,
                                відмивайте,
  прошу,
Від крові
        і ножі,
                                і гроші,
Та тільки не кажіть
                                віднині
Що у родині
                                ми єдині.

ЩУРИ

Вже котрий рік ревуть гармати.
Загинув син. Померла мати.
По закривавленій землі
Щурами бігають в імлі
Чужі і наші супостати
І множать,
                                множать,
  множать статки
Та риють на кордоні рів...
Пора ж до розуму пристати –
Знайти управу на щурів.

ПОКІРНИЙ ВІЛ

Тяжка праця вола.
Тільки він, недолуга,
Не ревів, не волав –
Мовчки пер свого плуга.

Віл покірний ярму:
Знав погонич дороги
І з дитинства йому
Клав налігач на роги.

А погонич краде –
І немало вже має,
На вола все кладе,
Батогом підганяє.

Віл зупинився. Віл стоїть.
Терпіти вже немає змоги –
І на погонича свої
Покірний віл набичив роги.

ТЕЩА

Мабуть, я піду до теші,
Хоч вона гризе мене,
Язиком хтозна-що плеше,
Тільки це не головне.

Тещу злити не пристало,
Краще б в мене рот заляк,
Бо чудове в теші сало,
А до сала є первак.

Тільки дурень губи дує
На того, хто нас годує.

НОВІТНЯ ЕРА

Прем'єр краде,
аж гаманці трішать.
Таке вже втнув!
А стільки може втнути,
Що совість
заховалася в кушах:
Сидить, мовчить,
не сміє навіть чхнути.
Прем'єр краде.
Він не марнує час:
Давно начхав
на совість і на нас,
Вже хоче вкрати
землю й атмосферу –
Ось так ми живемо
в «новітню еру».

ЧОРТ З МІШКА

Свиньми у владному кориті
Всі добрі посмішки зариті,
І тільки посмішка гірка
Вискакує, як чорт з мішка.

* * *

Він вчився мови у Тараса,
Його цілюще слово пив,
Та власна мова не вдалася:
Можливо, учень був тупий...
Не докоряйте вчителям
За те, як мукає теля.

* * *

Щоб жити як люди,
без бруду і смороду,
За кожну дрібницю
доводиться битися:
Не думай, що Бога
ти вхопиш за бороду –
Хто знає, коли
схоче Бог поголитися?

* * *

Тобі пощастило,
все склалось привабливо,
Та не довговічні
ні почесьть, ні шана:
Пишалась яскравістю
квітка кульбабова,
Та вітер все здув
і розніс між кушами.

РІЗНИЦЯ

Зміг лікар хлопця врятувати
Від смерті й запитав солдата:
- Ти повернувся з того краю,
З якого вороття немає,
Скажи, який насправді рай:
Гуляй та яблука збирай?

- Там, як і тут, свої свята,
І дощ, і сонячно буває.
Але різниця є, бо там
Ніхто не краде, не вбиває.

* * *

Не сподівайтесь, остолопи,
На світлі західні оселі:
Тоді нас пустять до Європи,
Коли рак свисне у Брюсселі.
Давно вже треба нам свідомо
Європу будувати вдома.

* * *

Фантазіями солодко у лохів
Бентежити їх розум недозрілий:
П'єте ви мудрість з черепа епохи –
Навіщо ж ви епоху мудру з'їли?

Казка про Порося

Воно у Вінниці зростало –
Це не якийсь заморський гість.
І хоч не їсть свиняче сало,
Проте народні статки з'їсть,
Бо має роги Порося:
Тремтить тепер країна вся,
Всі сподівання – нанівець.
Ото ж і казочці кінець.

P.S. Якби ви мозок свій промили,
То Порося здали б на мило.

ТРУТНІ

«Змінити назви міст і вулиць!
Новий створити монумент!» -
Кричать про свій експеримент,
Щоб за кордоном їх почули...
Так Трутні, захопивши вулик,
У бджіл-трудяг жеруть їх мед.

* * *

Бувай,
                    свідома Україно –
Земля рабів,
                    земля панів!
А я
                    на небеса полину,
Бо тут
                    незатишно мені.

Бо тут ідуть
                    криваві чвари:
Хто більше вкрав,
                    хто більше з'їв.
У казані
                    державу варять
Життя «нового»
                    хазяї.

Тут ті,
                    що подвиг свій вершили,
В підступній битві
                    полягли.
Тут зашморг борговий
                    на шиї
Моїм онукам
                    одягли.

Та здійметься
                    народне горе,
Повстане люд
                    плече в плече –
І я побачу:
                    в синє море
Кров людоджерів
                    потече.

III. МИНАЄ ВСЕ

*Скінчиться ніч...
І буде ранок...
Розвіє вітер
дми від шин...
Минає все...
Шкода, що рани
Залишать шрами
на душі.*

ДОБА

На ланах хліба достиглі
Нянька-вітер коливає.
На блакитнім небосхилі
Диня сонця визріває.

Та стрімкий серпневий вечір
Скотить стиглу диню хутко –
І накине ніч на плечі
Вишиту зірками хустку.

І на стан землі надіне,
Як дарунок, синю плахту –
Поки променем надії
Ранок не прийде на вахту.

Поцілує квіти, трави
І нову пробудить днину,
І покотить золотаву,
Променисту сонця диню...

Для життя, не для бою
І в сівбу, і в жнива,
За старою добою
Вже крокує нова.

16.01.2017 р.

НАРОДЖУЄТЬСЯ УКРАЇНА

Нехай над світом
звістка лине,
Яку чекали ми не раз:
Народжується
Україна –
Та, про яку писав Тарас.
Вона народжується
з болем,
І з криком,
і з сльозами з вій.
Бреде біда
розбитим полем
І розливає
трунок свій.
У того трунку
присмак крові,
Сліз гіркота
і поту сіль,
Та ми
відродимось
з любові
І наших
трудових
зусиль.
Не довго ночі панувати ,
Засяють зорі у імлі –
«І буде син,
і буде мати,
І будуть
люде
на землі».

ЧАС

Пульсує час,
нуртує час,
Несе відлуння
часу вигук.
У дуплах
хай сичі сичать,
Бо час ламає
мертву кригу.
Не зупинити
плин його.
В скрутну годину
чи нешасну
Не загуби
душі вогонь,
Утримайся
на зламі часу.
В бурхливім хаосі подій
Не бійся,
що ідеш не в ногу:
Знайди
у крижаній воді
Тепло
струмочка весняного.
Ті краплі
в жмені назбирай –
І їх тепло
в душі відчуєш.
Не жди,
що подарує рай
Той, хто про нього нам віщує.
Свій рідний край
добром засій
На зламі
зрадницьких часів.

* * *

Часи – прийдешній і минулий –
В одвічній стрітилися борні.
Шахрай бездарно час марнує
У роздумі: втекти чи ні.

Уперто прагнуть сили чорні
Усидіти хоч час, хоч день –
Та не утриматись за ВЧОРА,
Бо ЗАВТРА переможно йде.

Не вічно кров і сльози ллються,
Бо крізь мороз і сніговій
Весняним проліском проб'ються
І час новий, і день новий!

* * *

Минає все...

Мине гіркий цей злам –
І злива змиє бруд...

А якщо ні,
Не доживу?

Тому залишив Вам
Відверту сповідь –
ці рядки сумні.

ДО ЧИТАЧІВ

Я відшукував уперто
Слово-зернятко в полові,
Щоб з'явилась на папері
Слушна думка в щирім слові.

Не знайшов слова пророчі,
То знайти відверті мушу,
Щоб не виїв сором очі
І не гриз безжально душу.

Якщо відвертими словами
Я в деяких віршах грішу,
То вибачаюсь перед Вами
І в Бога прощення прошу.

ЗМІСТ

I. Ковток надії	3
НА ЗЛАМІ ЧАСУ	3
КАРА БОЖА	4
ОПУДАЛА	5
ЧОРНА МЕЖА	6
ГОРЛИЧКИ	7
СТАРИЙ ЛЕЛЕКА	8
ОСІННІЙ СУМ	9
БОГ ПРОСТИТЬ	9
ГРУДЕНЬ	10
ЗАВІРЮХА	11
ЛІТНІ ЛЮДИ	11
КРИЛАТІ СНИ	12
"Весни крилаті теплі дні"	13
"О, Боже, Боже!"	13
ПОВЕРНЕННЯ	14
"Берегтися? Досить!"	15
СІРІСТЬ	15
"У вишиванку не вберуся"	16
"То не біда, що занедужав..."	16
СУМ	17
"Впали щирі надії на брук"	17
"Сонце вересневе мружить очі"	18
ПОЦЛУНОК	18
"Плати – і хоч квиток у вирій"	19
ЩАСТЯ СПОМИН	19
"Я ріс межі простих людей..."	20
"До чого прагну? Що не хочу?"	20
"Чим переймеш..."	20
Хлопчик з піонерського табору	21
"Навіщо дратувати ніч?"	22
"Червоно-чорним явір пломеніє..."	22
ВІД ОСЕНІ ДО ВЕСНИ (триптих)	22
"Впала з дощем діжа..."	24
НАША ВЕСНА	24

ВИШНЕВИЙ ЦВІТ	25
"У мене вдача – як п'ятак..."	25
"Їж, поки їється..."	25
ЯКЦО	26
"Хтось ласий на різні принади..."	26
"Скільки не заглиблюйся у роздуми"	26
"Вечір квітневий плете свої путанки..."	27
"Спить ставок у сяєві мінливім..."	27
22-ге червня	27
ЧЕРВНЕВИЙ ВЕЧІР	28
"Ніч набрала зірок у долоні..."	28
"Ночі серпня, ясні і прозорі..."	28
"Квіти осінні"	28
"Щось з минулого в спомин майнуло..."	29
"За обрієм сонячний глечик"	29
"Вже вітер срібні ковили"	29
"Не пірняйте у пам'яті вирій..."	29
РИМИ ОСЕНІ	30
"Все, що вересень не смів..."	32
"Старість – ноша гірка і важка"	32
"Ніч нанизує зорі на віти"	33
"В комишах заховалася річка..."	33
"Невпинно день за днем збігає..."	33
ЧЕРЕДА І ЛЮБИСТОК	34
"Щастя пий несамовито..."	35
"Не відчиняй для туги сіни..."	35
"Світанку промінь, наче ніж"	35
СПЕКА	36
"Дарує ніч нам миті саме ті..."	36
СВЯТЕ КОХАННЯ	37
"Нема ще на калюжах льоду"	37
"Старості сон короткий"	38
"Ніч мені дивиться в душу"	38
"Тужить вітер в чистім полі..."	39
СПОРИШ	39
"Вечір ткав по зеленій основі"	40
"Осінь щедрою надто була..."	40
"Промінець, що загубило літо..."	40

ЦИКОРІЙ	41
"Твої очі, як стиглі каштани..."	41
ЧОМУ	41
НІМА ДОЛЯ	42
"Одуд тужить вночі"	42
НІ ЖИТИ, НІ ВСТАТИ	43
СОНЕТ ДОЩУ	44
"Я загубив свої надії..."	44
"Тихо вечір згасає..."	45
СИЧІ	45
ТОСКНА НІЧ	46
"Кличу я – ти не чуєш мене..."	47
"Вітерець налетів ненароком..."	47
ВРОЖАЇ	48
ЗОРЯНИЙ ДОЩ	49
"Такі зелені ніжні трави..."	49
"Мені не крає душу ніч..."	50
ПУСТКА	50
ЗОРЕ МОЯ	51
"Вже падають перші достиглі горіхи..."	52
"Юнак про щастя мріяв на роки..."	52
ВОЛОШКИ	53
"Після праці, тяжкої до втоми..."	54
"Блакить в чистім небі розлита..."	54
"Сльотава осінь сумно бродить гаєм"	54
ПІЗНЯ ОСІНЬ	55
"Облетіло жовте і зелене..."	55
ЗЕРНЯТКО	56
"Пожовкле листя вже опало"	56
"Пізня осінь день останній відгуляла..."	57
"Я грубу нагодую хмизом..."	57
"Насипавши сніги рясні..."	57
"Пухнаста ковдра степом стелиться..."	58
ЗИМОВІ ВІЗЕРУНКИ	59
"Ти, доле, добра чи лукава?"	61
ДВІ ТОПОЛІ <i>(пісня)</i>	62
"Вже перших приморозків трунки..."	63
"Боже! Прошу кожную днину..."	58

ЗИМОВЕ	63
ДІД І ОНУК	64
"Роки збиває, як підкови..."	64
"Кричали гідності: «Агов!»"	64
ВИШНЯ І ВІТЕРЕЦЬ	65
"Небо безхмарне і сонечко лагідне..."	66
"Ось і дожив до наступного року..."	66
II. Злам	67
ЧОМУ	67
"Хвалити час кривавий і смутний..."	68
"Народна мудрість – плід віків..."	68
ХИСТ	69
НЕЗАЛЕЖНИЙ	69
"Україна – мати"	70
ВСЕ МОЖУТЬ КРАДІЇ	70
"Куди поспішаєш, їздець?"	70
БЕЗ ЧОБІТ	71
ДОВІЧНЕ УТРИМАННЯ	72
ВУДКА	72
ПЕС	72
"В нас міністри дуже милі..."	73
"Листя, як надії, опадає"	73
ДАРУНОК	73
"Європу обійшли давно"	73
ДЕВІЗ	74
ШЛЯХ	74
БІДА	74
МЕТА	74
КРИТЕРІЇ ВІДБОРУ	74
"Світлі мрії – пташині крила..."	75
"Ім до вподоби наші хліб і сало..."	75
"Хто ж так робить"	75
"Нас годує держвитя"	76
"Кохана! Вибач, що не зміг..."	76
"В осінній стрітились борні"	76
"Споживча корзина на 2017 рік"	76
Е-декларації	77

СИНОПТИКИ	77
"Долі своєї водій"	77
"Нині влада дуже вдало"	77
"Їсть мова мову, аж шаленіє..."	78
"До влади в черзі за подачкою"	78
"Закупувай, громадяни..."	78
"Згинається його рука"	78
"В мене, хлопці, ще «всі вдома»"	79
"Я писав би для душі"	79
"У каплиці дід убогий..."	79
"Хіба ж не вам дав «Кобзаря»..."	80
ОШУКАНІ	81
ОБМІН	81
Майже за П.Тичиною	82
"Куди чорти нас завжди пруть?"	82
"Буває: друг чи брат родини..."	83
ЩУРИ	83
ПОКІРНИЙ ВІЛ	84
ТЕЩА	84
НОВІТНЯ ЕРА	85
ЧОРТ З МІШКА	85
"Щоб жити як люди, без бруду і смороду..."	86
"Тобі пощастило, все склалось привабливо..."	86
РІЗНИЦЯ	86
"Не сподівайтесь, остолопи..."	87
"Фантазіями солодко у лохів"	87
КАЗКА ПРО ПОРОСЯ	87
ТРУТНІ	87
"Бувай, свідомо Україно..."	88
III. Минає все	89
ДОБА	89
НАРОДЖУЄТЬСЯ УКРАЇНА	90
ЧАС	91
"Часи – прийдешній і минулий"	92
"Минає все..."	92
ДО ЧИТАЧІВ	93

Літературно-художнє видання

Валерій Петрович Корнієць

На зламі часу

Редактор

С.М. Янчуков

Верстка та обкладинка

В.В. Сорокін

(В оформленні обкладинки використано фотографії
ТОВ «Центрально-Українське видавництво» та всесвітньої
мережі Інтернет)

Зверстано та надруковано в ТОВ «Центрально-Українське видавництво»

Україна, 25006, м. Кропивницький, вул. Тараса Карпи, 69.

Тел.: (0522) 24-25-96, 24-48-51.

e-mail: zuv2@ukr.net

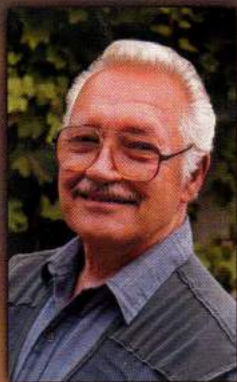
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції

від 15.12.2011 р., серія ДК №4234

Підписано до друку 29.03.2017. Формат 60x84 1/16

Папір офсетний. Друк ризографічний. Ум. друк. арк. 5,7

Наклад 100 примірників. Замовлення №54

КОРНИЄЦЬ ВАЛЕРІЙ ПЕТРОВИЧ

народився 25.02.1940 р.

Закінчив філфак Кіровоградського педінституту ім. О.С. Пушкіна. Працював учителем, завучем та директором в школах м. Кіровограда.

З 1983 по 1987 рік був направлений в ДРА, де працював радником Головного управління шкіл-інтернатів при Раді Міністрів Афганістану, займався створенням шкіл-інтернатів для дітей-сиріт.

Пише з юності, але тільки в 2010 році наважився опублікувати перший збірник ліричних віршів «Судьбы веретено».

В 2011 р. вийшла збірка «Струны души», в 2012 – збірка «Над кручею» й книга перекладів з української вибраних творів кіровоградських поетів «Перезвоны», в 2013 – збірка «Вкус полыни», в яку увійшли нові твори та підбірка перекладів на російську творів Володимира Базилевського і Василя Симоненка; а також збірка «Перо поэта» (переклади творів Тараса Шевченка і лауреатів Шевченківської премії поетів М.Вінграновського і Б.Олійника).

У 2014 р. вийшли: «А.Крымский. Избранное» (переклад з української), «Оборвавшийся взлёт» (переклади з В.Симоненка), «Думы мои, думы мои...» (переклади з Т.Шевченка).

У 2015 році – збірки поезій «Я не зражду», «Шаг за горизонт».

У 2016 р. – збірка поезій «Осколки».

